

[Ninn-Hansen.]

var blevet en fiasko. Det var den debat, der fandt sted efter kulegravningsudvalgets arbejde. Jeg ved ikke, om der var nogen af os, der havde særlig fornøjelse af den debat, der dengang fandt sted. Jeg tror det egentlig ikke, og jeg vil erkende som en af deltagerne i den, at jeg tror egentlig ikke, vi gjorde det særlig fornuftigt. For hvad blev tilbage, efter at vi havde prøvet på at udpege, hvem der havde ansvaret, og hvem der havde gjort dit og dat? Der blev tilbage det indtryk hos den befolkning, vi lovgiver for, at man måtte konstatere, at der altså ikke var gennemført noget af det, som vi alle havde sagt var nødvendigt. Og det er vel egentlig, når det kommer til stykket, det afgørende. Gør vi det, der er nødvendigt og rigtigt — så kan resten af debatten være så nogenlunde ligegyldig — eller gør vi det ikke?

Jeg synes, der måske har været nogle tendenser under denne finanslovdebat af tilsvarende art til at udpege de andre som dem, der havde urealistiske forslag, og fremhæve egne forslag. Ja men får vi noget særligt ud af det? Er det alligevel ikke rigtigere at pege på det positive, der dog har været — i modsætning til for et år siden under disse forhandlinger — at man nåede et vist resultat? Hvem der så har medvirket til resultatet, kan vi jo drøfte, men er det den diskussion, der har den store interesse? Selv om jeg politisk er ganske uenig med den regering, vi har, og navnlig med dens støtteparti, SF, så finder jeg det i hvert fald bedre, at vi er nået frem til at begrænse statens udgifter med 1 milliard kr. fremfor det, man stod med den 9. februar, da statsministeren var til samråd i det politisk-økonomiske udvalg og sagde, at vi skulle ikke have besparelser bortset fra de 142 mill. kr., der var talt om. Hvis besparelser er noget tilfredsstillende og noget, vi må erkende der er brug for, så er denne milliard kroner bedre end intet.

Med hensyn til behandlingsformen vil jeg sige: når partier her i salen om det konservative forslag har påstået, at det ikke var realistisk nok, så var det jo meget let for mig over for andre partier at sige: ja men hvor realistiske var så de ændringsforslag, der kom fra andre partier, ændringsforslag, der blev opfundet i løbet af en halv dags

tid? Jeg har dog en vis tiltro til, at det, der er arbejdet med igennem et stykke tid — som det skete med den konservative plan, der var udarbejdet igennem et stykke tid og sammenarbejdet i gruppen — er der mere holdbarhed i end i de forslag, der pludselig kommer om besparelser på nye hundreder af millioner kroner fra anden side. Men jeg kan ikke se nogen særlig grund til at diskutere det, for det helt afgørende i den forbindelse er jo, at det ikke er den saglige uenighed, der er til stede, tværtimod. Jeg anerkender i allerhøjeste grad det samarbejde, der var i det politisk-økonomiske udvalg med adskillige medlemmer af den socialdemokratiske gruppe, som jeg sætter pris på, og hvis fornuftige standpunkter jeg sætter pris på. Men der eksisterer andre politiske konstellationer, det erkender vi, og der er altså også en forskellig økonomisk opfattelse.

Jeg tror hverken i denne store sag om tilrettelæggelsen af økonomien eller i andre af de store sager, vi skal behandle i den følgende tid, at socialistisk folkeparti og vi kan finde hinanden. Men det skyldes da ikke, at vi vil pege fingre ad socialistisk folkeparti. Det skyldes en fundamental uenighed imellem os af politisk art. Vi vil simpelt hen noget forskelligt med samfundet, og således er det vel også for flere i den socialdemokratiske gruppe.

Når vi ser på besparelsesarbejdet, ja, så har økonomi- og budgetministeren jo ret i, at han ikke kan tale om skattelettelser, men må overlade det til os, der har stillet konkret forslag om offentlige besparelser, der kan føre dertil. Vi kan altså have en forskellig vurdering af, om skatterne har en sådan højde, at man først og fremmest må arbejde på at få dem ned, eller man, som et regeringsmedlem har udtrykt det her, lægger så megen vægt på det administrationsapparat, man har, med det antal, man har ansat i administrationen, at man vil beholde dem alle, at man vil beholde hele systemet og beholde de serviceydelse, man har i dag. Det er en afvejelse. Vi erkender, at vi mener, det er mere nødvendigt at få gennemført en ordning, så vi kan begrænse det, vi tager fra befolkningen i skatter, fremfor at vi kan beholde det apparat, man har. Så kan vi diskutere, hvad der er nødvendigt i den forbindelse. Der var altså ikke enighed mellem regeringen og os, og vi var af for-